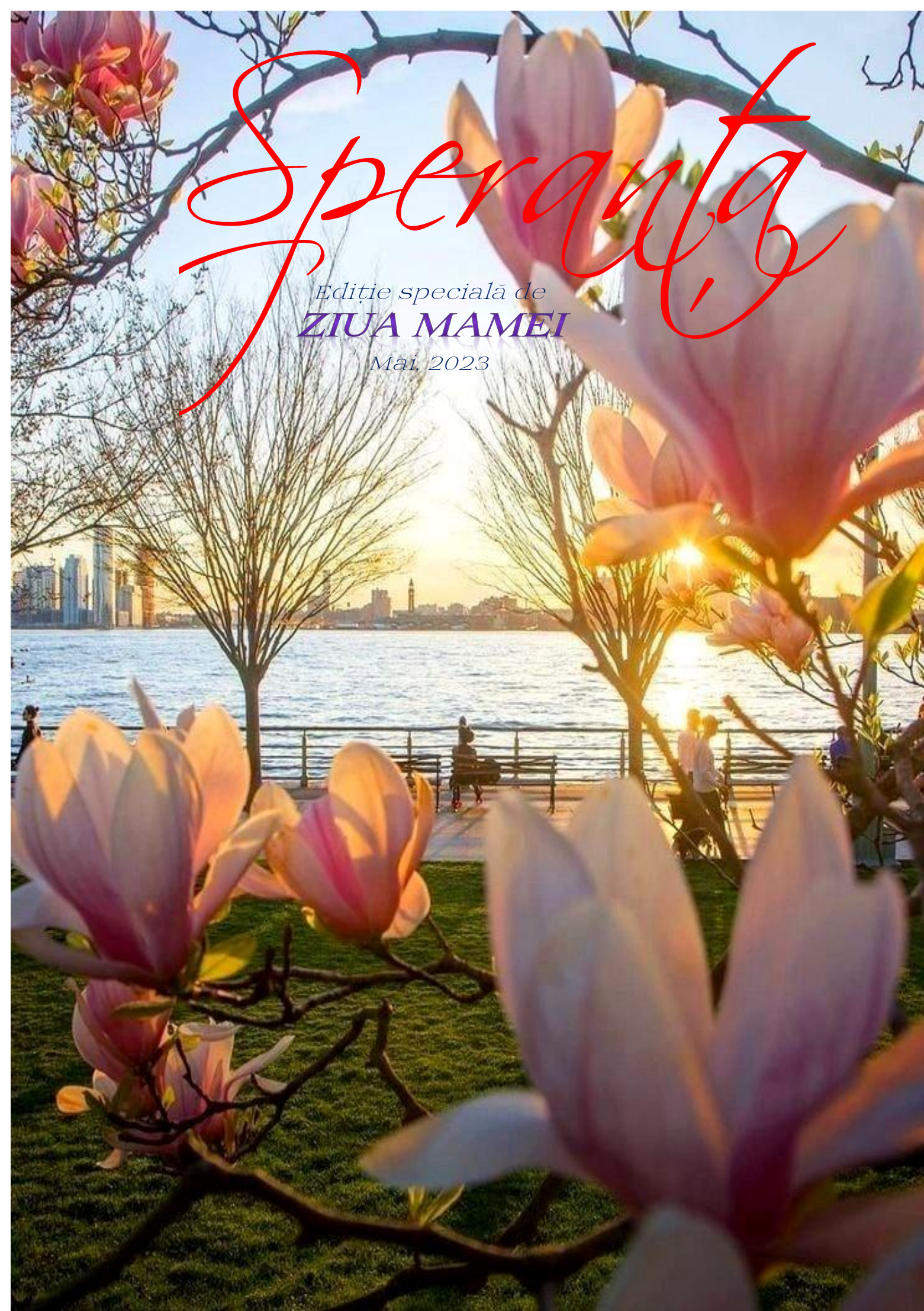

Speranță

Ediție specială de
ZIUA MAMEI

Mai, 2023

Cuprins

3 A lumii icoană

Lucica Boltașu

4 O fereastră a împăratului

Carmen Motora

4 Primăvară și un cântec

Ligia Saman

5 Cât din mine trebuie să dau?

Simona Bondor, Adelaide

5 Fir de speranță

Elena Marin Alexa

6 Omagiu Mamei

cercetați scripturile

7 Visuri sfărâmate

Denisa Bărbulescu, Horsham

8 Bucuria și durerea împreună

Rachel, Perth

9 De ziua mamei

Sarah Văran, Melbourne

10 Testimony

Crina Bocoș, Perth

11 Maria - mama cu sufletul

străpuns de o sabie

Lidia Crișan, Perth

13 Mama

Costache Ioanid

13 Ca-n vis frumos

Valentin Popovici

14 Stupul albinelor

Lori Balogh

16 Zâmbetul

Maria Luca

17 Scopul lui Dumnezeu

pentru familie

Daniela Ion, Perth

18 Interviu cu Daniela Popescu

Aneta Oprănescu, Ballarat

20 Mi-e dor să fiu copil

Daniela Ciurea Muscalu

21 Motherhood

Luiza Cîmpeanu, Melbourne

22 Soarele, luna și stelele

Lenuța Neacșu

23 În atelierul de pictură

Autor necunoscut

24 Happy Mother's Day

Naomi Iuga, Melbourne

BLESSING

THERE IS NO BLESSING

QUITE SO DEAR...

AS A MUM LIKE YOU

TO LOVE YEAR AFTER YEAR.

Binecuvântări tuturor mamelor

De ziua mamei, pag. 9

Sarah Văran

Mamă, dulce mamă

Traian Dorz

Mamă, dulce mamă, Bunul Dumnezeu
facă-ți fericită viața ta mereu.

Anii tăi să fie binecuvântați,
fața ta voioasă, ochii tăi curați...

Tu mi-ai dat din leagăn laptele ceresc
și-ai făcut pe Domnul dulce să-L iubesc.
Nu uit niciodată cu ce drag mi-ai spus
să mă rog cu lacrimi Domnului Isus.

Nu uit niciodată ce mult m-ai iubit,
nu-ți uit mâna caldă, chipul mult dorit.
Mamă, câte zile încă vei avea
fie-ți fericite, dulce mama mea!

Fericită fie toată urma ta,
fericit tot locul unde tu vei sta,
fericiți să-ți fie anii minunați,
fața ta voioasă, ochii tăi curați...

*A testimony of our
God's gracious care
Crina Bocoș - pg. 10*

A lumii icoană ești, mamă!

Lucica Boltașu

Nu este mai mare iubire
Decât a acelei de mamă,
Și nici mai profundă simțire
Când glasul ei dulce te cheamă.

Oricâte greșeli faci în viață,
Ea-i gata mereu ca să ierte,
Căci știe să dea o povață,
Când alții știu doar să te certe!

Adesea, când copiii-și iau zborul,
Se frânge și inima-n două,
Rămâne străjer numai dorul,
Iar ochii se-mbracă în rouă.

Revin amintiri zdrențuite,
Ici, colo, imagini mai clare,
Silabele-abia gângurite
Se pierd într-o mare uitare.

Nu, nimeni nu știe durerea
Și nopțile-n care ea, mama,
Copiilor dă mângâierea,
Strângându-și, tăcută, năframa!

În leagănul dragostei sfinte,
Nălța către Cer un suspin,
Și-n plânsul și-n ruga-i fierbinte
Spunea totdeauna, Amin!

A lumii icoană ești mamă,
Ești tot ce-i mai sfânt, mai curat,
Tu nu iei nici plată, nici vamă,
Deși te jertfești ne-ncețat!

Acum, la răscruce de vânturi,
Mai faci câte-un pas, tremurând,
Te-oprești ca să scrii niște rânduri,
Pe-un colț, într-un petec de gând.

O, unde te-ai dus tinerețe?
Ai smuls și elan și puteri!
Doar zorii mai dau azi binețe,
Doar cerul mai dă mângâieri!

Puțini le mai trec astăzi pragul
Bătrânilor noștri sărmani,
Ei stau resemnați doar de dragul
De-a nu supăra niște ani!

Dar, Doamne, veni-va și clipa
Când aripi vei da tuturor,
Lega-vei și mamei aripa
Ce-a frânt-o în primul ei zbor!

De pruncii de-o șchioapă legată,
De casă, pământ și de greu,
Prin multe necazuri purtată,
Acum dă-i deplin harul Tău!

Revin amintiri! Sentimente,
Se luptă-n adâncu-mi, mereu,
În clipele-acestea prezente
Te rog, bunul meu Dumnezeu,

Dă pace și binecuvântă
Pe mamele noastre, Tu poți,
Căci jertfă curată și sfântă
Dă har peste fii și nepoți!

O fereastră a Împăratului

Carmen Motora

O fereastră e o deschizătură cu scopul de a pătrunde aerul și lumina. Eu aș spune că o fereastră e o deschizătură pentru aer, lumină și splendoarea naturii! În bucătărie am o fereastră splendidă care face totul mai frumos!

Fiecare om poate fi o fereastră a Cerului. Femeile însă sunt dublă fereastră: una deschisă lumii și una deschisă casei ei. Ambele aduc aer primăvărat, Lumina Cerului și înmiresmarea frumuseții Împăratului. Eu așa mă văd: o fereastră a Împăratului. El se poate arăta prin aer proaspăt, Lumină curată dar și acea frumusețe tainică căutată de toți, acea trăire ce aduce răcorire pentru suflet.

Adesea toate, toate ne năpădesc: grijile, poverile, necazurile, lacrimile de deznădejde, urgențele și atunci poate uităm menirea noastră. Uităm să luminăm și să aducem proștețime și frumusețe. Dumnezeu să ne ajute să nu uităm ceea ce suntem: fereastra Lui minunată pentru căsuța noastră dar și pentru lume.

Noi, femeile, facem lumea plină de ferestre aducătoare de aer, Lumină, splendori așteptate de toți! Dumnezeu să ne fie Împărat și Soare în trăirea noastră! El să ne fie curaj, putere, dăruire și plinătate! Fiți binecuvântate femeilor! Fiți ferestrele Lui pe pământ! Faceți pe pământ ochiuri de Împărăție! Aduceți pe pământ locuri de îngeri și chiote de Cer! Fiți binecuvântarea Împăratului și pământul va deveni mai frumos! La mulți ani frumoși cu Dumnezeu, tuturor femeilor!

Primăvară și un nou cântec...

Primii muguri ai primăverii și picurii ei de ploaie înmiresmați îmi fac inima să cânte împreună cu păsările imnul învierii...

Primăvară - cu surâs de boboci care vor înflori așa cum Speranța, cu puternice rădăcini în suflet, își întinde brațele în sus pentru a strânge în căușul palmelor picurii binecuvântați de Cer, transformați în ploaie pe pământ.

Primăvara îmi reamintește de frumusețea, pe care mintea nu o poate cuprinde, a Edenului care înseamnă a te plimba în răcoarea zilei împreună cu Creatorul și a sta de vorbă cu El precum o fac doi proaspeți îndrăgostiți.

La sărutul primăverii îmi tresaltă inima preaplină de vise noi și florile dinăuntrul ei își înalță cu vioiciune lujerii spre soare și ploaie.

Mi-e sufletul cald după înghețul din timpul iernii, și chemarea Mirelui mă ridică spre noi culmi ale infinitului:

„Preaiubitul meu vorbește și-mi zice: Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso! Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia și s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării...” (Cântarea Cântărilor 2:10-12)

Cântă inima mea un nou imn al biruinței... împreună cu eroii credinței...

Regina Saman

Cât din mine trebuie să dau?

„Îți veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măracini?” Matei 7:16

Calea creștină este și ușoară și grea. Nu are nici compromis, nici extreme. Cristos spune: „Dă-mi totul. Nu vreau atâta din timpul tău, sau atâta din banii tăi, sau atâta din munca ta: te vreau pe tine. Eu nu am venit să chinuiesc omul firesc, ci am venit să îl omor. Nici o jumătate de măsură nu-i de vreun folos. Nu vreau să tai o ramură ici și una colo. Eu vreau tot pomul jos. Predă-mi întreaga ființă, toate dorințele pe care le consideri inocente ca și pe cele pe care le consideri rele și păcătoase – toată haina ta naturală. Îți voi da în schimb un alt eu. Mă dau pe Mine însumi ție. Voința mea va deveni a ta.”

Asta poate fi și mai greu și mai ușor decât ceea ce încercăm noi să facem. Cred că ați remarcat că Isus Cristos însuși uneori descrie calea creștină ca fiind foarte grea, alteori ca fiind foarte ușoară. El spune: *la-ți crucea!* În alte cuvinte, este ca și când ești omorât în bătaie într-un lagăr de concentrare. Cu următoarea suflare spune: „Jugul meu este bun și sarcina mea este ușoară”. El vrea să spună exact ceea ce spune: *și greu și ușor*. Și putem vedea cum amândouă sunt adevărate.

Este un lucru teribil, îngrozitor și aproape imposibil să predai tot eul tău – toate dorințele și toate precauțiile tale – lui Cristos. Este însă mult mai ușor decât ceea ce încercăm să facem noi în schimb. Noi încercăm să rămânem ceea ce noi numim noi înșine, să ținem la fericirea personală ca la cel mai înalt țel în viață și în același timp să fim buni. Noi toți încercăm să ne lăsăm mințile și inimile să meargă în voia lor, concentrându-ne pe bani sau plăceri sau ambiții – sperând în ciuda acestora, să avem un comportament onest, curat și umil.

Asta este ceea ce Domnul Isus ne-a avertizat că nu putem face. „Nu poți culege smochine din măracini.” Dacă eu sunt o pajiște cu iarbă, nu pot produce grâu. Tăind iarbă, o pot ține scurtă ca să arate bine; însă sămânța ierbii mele va produce tot iarbă și nu grâu. Dacă vreau să produc grâu, schimbarea trebuie să meargă mai adânc decât suprafața. Trebuie să fiu arat și semănat.

*Traducere de Simona Bondor, Adelaide, SA
din C.S. Lewis, Mere Christianity*

Fir de speranță

Elena Marin Alexe

Aș vrea să ating a Lui nemurire
Țesută pe-un deal în fir de iubire,
Mereu să rămân ancorată de Cer
Cu ochii scăldați în divinul mister.

La poarta de lacrimi mi-am pus iar zăvor,
Isus mă alină atunci când mi-e dor,
Pe frunte-mi coboară cunună de vis
Și gându-mi ridică spre zări, din abis.

De când Îl cunosc privesc des în mine.
Atunci când mi-e greu colind zări senine,
Speranța mă urcă, nu cad la pământ,
Ascult și mi-e bine, rămân în Cuvânt.

Furtuni mă brăzdează și simt că mi-e frig,
Am clipe în care nu pot să-L mai strig.
Mă văd rătăcită, adesea plângând,
Stingheră și tristă pe margini de gând.

Puterea se frânge, slăbește mereu,
Aproape că zilnic resimt tot mai greu
Povara de zile cum mă apasă...
Ce lung mi se pare drumul spre-acasă.

Aș vrea să-l scurtez, s-aprind o lumină,
Pe suflet s-o pun urcând pe colină.
Pe căi nevăzute să port aripi vii,
S-arunc vâlul negru, să-mbrac bucurii.

Aș vrea să ating a Lui nemurire
Țesută pe-un deal, în fir de iubire.
Mereu să rămân ancorată de Cer
Cu ochii scăldați în divinul mister.

Dumnezeu a creat toate lucrurile în mod desăvârșit. Priviți semnul nepătat al cerului, munții cei falnici, covorul de verdeață, pomii plăcuți și florile ce răspândesc parfum și încântare; ascultați concertul păsărelor, priviți zborul legănat al fluturilor. Totul este scăldat în lumină, culoare, armonie, farmec.

Ce ar mai fi putut fi adăugat acestor frumuseți desăvârșite? Și totuși, Dumnezeu a încununat creația Sa cu o nestemată a cărei strălucire reflectă caracteristica Sa principală: dragostea. *„Inima cea nobilă a unei mame – spune Calvin – este cel mai frumos lucru din tot ce a creat Dumnezeu.”*

În inima ei încap bucuriile și durerile noastre, visurile și deznădejile noastre, planurile și eșecurile noastre. În ochii ei calzi găsim mângâiere, încurajare sau sfântă avertizare de primejdii ce ne urmăresc. Mâna ei, oricât de aspră ar deveni prin munca anilor trudiți pentru noi, este cea mai sfântă atingere, cel mai scump balsam ce poate vindeca orice rană de pe trup sau din suflet.

Zâmbetul ei senin își croiește drum prin hățișurile sufletului, își sapă galerii și în inima de piatră; singura ocrotire care ne rămâne în vremile de restriște. Mamele dețin cheile propășirii și succesului umanității. Nu în zadar spunea fericitul Augustin: *„Dați-mi altfel de mame și vă voi da altfel de oameni!”*

Mame, care au în ochi zâmbetul bunătății, care au pe buze surâsul dragostei și înțelegerii, mame în al căror suflet se odihnește cerul – iată mamele, de care omenirea are nevoie! Da, mame creștine, mame cu simțul responsabilității pentru micile odrasle, pentru care ele au primit cel mai mare

mandat din toate timpurile: *„la acest copil și crește-l pentru Mine!”*

Mama nu are de pictat pe pânză o figură frumoasă, ca pictorul, nici de tăiat în marmură un chip ales, ca sculptorul. Ea nu are, ca scriitorul, de întrupat în cuvinte puternice, un cuget nobil și nici să exprime un sentiment frumos prin melodie, ca muzicianul. Ceea ce are ea de făcut este de a dezvolta într-un suflet omenesc asemănarea dumnezeirii.

Dumnezeu să binecuvânteze pe toate mamele care și-au înțeles nobila misiune de a conduce în siguranță pașii copiilor lor pe singura cale care duce în Împărăția Sa!

sursa: <https://cercetatiscripturile>

Visuri Sfărâmate

Denisa Bărbulescu - Horsham, Victoria

Copil fiind, la vârste când nu știam încă să citesc, eram avidă să ascult povești spuse de mama, adesea punând-o să repete o anumită poveste de două, trei, chiar patru ori, succesiv. Aceasta cred că era echivalentul de astăzi al unui copil vizionând un anumit desen animat de nenumărate ori. Mi-l amintesc pe nepotul meu făcând exact așa între vârstele de 3-5 ani.

Ca adult, îmi este dat să vizitez repetat două *povestiri* - cea a nașterii Domnului Isus, și cea a morții și învierii Sale. Scrierea acestui articol a coincis anul acesta cu sărbătorirea Paștelui. Mai mult ca niciodată am fost îndemnată să contemplez asupra unui anumit eveniment ce a succedat crucificarea Domnului Isus Cristos. Toate cele patru evanghelii prezintă în ultimele capitole crucificarea Domnului Isus și moartea Sa, urmată de plasarea corpului neînsuflețit în mormântul lui Iosif din Arimateea, și pregătirile făcute de Maria Magdalena, Maria și alte câteva femei (de exemplu cumpărarea de mirodenii de îmbălsămare), în așteptarea zilei următoare să poată să meargă la mormânt. Dar nu ni se spune nimic despre ceilalți ucenici. Aici am fost îndemnată să îmi opresc gândul anul acesta și, folosind o „*licența poetică*”, (după cum părinții mei făceau în copilăria mea), de-a îmbogăți o poveste pe care mi-o spusese poate de unsprezece ori, am creionat în mintea mea camera de sus la câteva ore după îngroparea Domnului Isus. I-am văzut pe Ioan, Toma, Iacob, Filip, Matei, Simon, Petru, poate chiar și Nicodim și Iosif din Arimateea - toți și poate mulți alții - strânși împreună, adânc îndurerați. Cum a fost posibil ca Isus să moară? Pe lângă durerea pierderii celui apropiat, a învățătorului lor, o deznădejde copleșitoare începe să se lase grea în suflete - poate Domnul Isus nu a fost Mesia? Speranța lor de salvare și eliberare a fost sfărâmată precum o cană de lut scăpată pe podeaua de piatră. Țândări! Cioburi de amărăciune taie inimile adânc. Crâmpie din negura care a învăluit mijlocul după-amiezii în momentul stingerii din viață a Domnului Isus, începe să se infiltreze în mințile lor așternând o stupoare catatonică. Ce să mai crezi? Ce să mai speri? Cum ar putea cineva să mângâie aceste inimi zdrobite? Unde este scăparea când totul s-a năruit?

Noi avem privilegiul să ne gândim la Paște cu bucurie deoarece cunoaștem toată *povestea*; chiar dacă gândul la Vinerea Mare, când Domnul Isus a suferit cumplit, ne umbrește fața, știm ce a urmat două zile mai târziu - învierea Lui în ziua de Duminică, și astfel, jubilând, dăm slavă lui Dumnezeu. Dar nu așa a fost cu cei apropiați Lui în orele ce au urmat morții Sale. Poate astăzi, iubită soră în Isus, dragă mamă de copii, scumpă femeie lăsată de Dumnezeu pe acest pământ, citești aceste rânduri aflându-te într-o situație ce îți generează stări cumplite și sentimente adânci, precum ucenicilor aproape 2.000 de ani în urmă. Poate ești paralizată de durerea unei pierderi; poate inima îți este zdrobită de deznădejde în mii de cioburi și nu știi unde să le găsești și cum să le lipești la loc. Unde mai poate fi un loc de siguranță și liniște? Cum să mai înflorească speranța la ceva frumos după urâciunile care ți-au fost dat să le vezi și să le experimentezi? *Dez-nă-dej-de totală!* Mai are ceva sens? Așa este, chiar acum nimic nu are sens; chiar acum este Vinerea Mare în camera de sus pentru tine. Însă nu uita de Duminică, te rog! Chiar dacă speranța s-a stins, chiar dacă credința s-a topit, a rămas *Iubirea!* Iubirea Dumnezeului care plânge cu tine (nu-L nega); iubirea Mântuitorului care se roagă pentru tine și te poartă pe brațe, chiar dacă nu-L simți (nu-L desconsidera); puterea iubirii Duhului Sfânt îți croiește drumul de ieșire (nu-L sfida).

Domnul Isus a zis: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă! Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și cu inima smerită, și astfel veți găsi odihnă pentru sufletele voastre! Căci jugul Meu este bun, iar povara Mea este ușoară.*” (Matei 11:28-30.)

Mă rog ca îndemnul Domnului Isus să reîncolțească speranța în inima ta. Mă rog ca blândețea iubirii Lui să îți astâmpere sufletul zburătăcit. Mă rog ca promisiunea odihnei Lui să îți consolideze încredințarea unei ieșiri victorioase din impasul în care te afli. Cu ajutorul lui Dumnezeu, nimic nu este imposibil (Luca 1:37). Încrede-te! Amin.

Pentru o femeie, cea mai mare împlinire și fericire este să dea naștere unui copil. Orice copil este un miracol al lui Dumnezeu. El a pus în inima femeilor un instinct și o dragoste de mamă care este gata să sacrifice totul pentru copilul ei. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dat și mie harul să fiu mamă. Fiul meu este adult acum, are deja familia lui și a fost binecuvântat cu două fete minunate, una de 13 ani și cealaltă de 11.

Înainte de a se naște fiul meu, toată perioada de sarcină, și după aceea, am început să mă rog pentru el. L-am predat Domnului și mi-am dorit ca să fie un copil al lui Dumnezeu, care să-L iubească pe Dumnezeu și să-L slujească Lui. Știm din Cuvântul lui Dumnezeu că El ne cunoaște înainte de a ne naște: Ieremia (1:5), Pavel (Galateni 1:15). Dar, ca mulți alți copii ai credincioșilor, fiul meu, la vârsta de 18, mi-a spus într-o zi: „Mamă, eu pot citi Biblia și acasă”. Aceasta s-a întâmplat pentru că ceea ce auzea la Biserică nu-l satisfăcea. Nu l-am putut convinge să vină cu mine și nu am încercat să-l schimb pentru că numai Dumnezeu poate schimba inima omului atunci când are loc nașterea din nou. Pe de altă parte avea dreptate, pentru că în Biserica aceasta în care ne mutasem să fim mai aproape de casă, copilul nu primea hrana necesară. Un an mai târziu și eu am căutat o altă Biserică.

În schimb, nu am încetat să mă rog pentru el. Aceasta este voia lui Dumnezeu să ne rugăm pentru cei nemântuiți, cu nădejdea că, la momentul potrivit, și ei vor face parte din familia lui Dumnezeu. Misterul rămâne la Dumnezeu și, la timpul pe care El îl va alege, îi va aduce pe fiii risipitori de unde au plecat. Durerea mea pentru copilul meu și familia lui m-a făcut să înțeleg și să simt într-o măsură mai mare durerea pe care Dumnezeu o are pentru toți cei ce sunt creați după chipul Său și sunt pierduți. Fiul meu nu a mai venit la biserică, dar asta nu înseamnă că și relația noastră s-a rupt. Durerile de naștere se uită, cum spune Domnul Isus în Ioan 16:21, dar durerea din suflet va rămâne acolo până el se va decide să aleagă să se întoarcă la Dumnezeu. Este durere în inimă, dar avem și bucurii împreună și discuții sănătoase.

Dumnezeu a știut înainte de creație că oamenii îl vor respinge și că va avea de suferit din pricina neascultării lor, și totuși a mers înainte cu planul Său. El și astăzi suferă pentru cei ce refuză dragostea Sa și șansa la mântuire. Poate nu vom înțelege niciodată motivațiile lui Dumnezeu, așa cum nu înțeleg cum s-a îndurat și de mine și mi-a făcut parte de chemarea Sa.

La vremea potrivită Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să moară și să-și dea viața ca răscumpărare pentru cei păcătoși. El știa că cei ce vor crede în sacrificiul făcut la cruce vor deveni copii de Dumnezeu. „Pentru bucuria pe care o anticipa, Domnul Isus a suferit crucea, a disprețuit rușinea și acum șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu”. (Evrei 12:2). El este îndelung răbdător, El nu forțează pe nimeni să vină la Sine. Dumnezeu a creat pe om cu voință liberă. Fiecare decide pentru sine.

Dumnezeu S-a bucurat când L-a făcut pe om. Dar foarte curând a fost dezamăgit atunci când Adam și Eva au călcat porunca Lui. Așa cum noi am avut așteptări de la copiii noștri și am fost dezamăgiți, la fel a fost și Dumnezeu dezamăgit când citim în Geneza 6:6: „I-a părut rău că l-a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui”. L-a durut și încă îl mai doare și acum răutatea omului căci până și întocmirile gândurilor din inima lui sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău.

Și ciclul acesta de bucurie și durere se repetă din nou și din nou în fiecare generație. Dragostea de mamă oglindește într-o măsură oarecare dragostea lui Dumnezeu. Chiar Dumnezeu a promis poporului Său Israel, și ne promite și nouă că nu ne va uita, ci își va aduce aminte de rugăciunile noastre fierbinți pentru că suntem săpați în palmele Sale (Isaia 49:15).

Unii din copiii noștri se vor întoarce la Dumnezeu în timpul vieții noastre. Alții, poate, după plecarea noastră din lumea aceasta. Dar până atunci, nădăjduiesc în bunătatea lui Dumnezeu.

De ziua mamei

Mamă, azi, de ziua ta,
Ce dar ți-aș putea eu da
Și scump și frumos să fie,
Să-l primești cu bucurie?

M-am rugat lui Dumnezeu
Să aleagă-n locul meu,
Căci El știe cel mai bine
Care dar ți se cuvine.

Numele ți-a scris în carte,
Darul ți l-a pus deoparte
Ca să-ți fie dăruit,
Doar la timpul potrivit.

Mie mi-a spus să-ți dau o floare
Și umil să-ți cer iertare
Pentru tot ce ți-am greșit,
Pentru cât te-am necăjit.

Azi te rog să-mi dai iertare,
Să-mi dai binecuvântare,
Să-mi pot pune darul meu
Pe altar la Dumnezeu.

De ziua mamei

Happy Mother's Day to all the mothers out there, May God Bless you all. Let's not forget to appreciate our mothers out there for they do so much for us, even when we don't realise it, for all the ones out there who don't have a mother on earth anymore don't forget all the years you had with her and how much of a blessing she was, God bless you all!

Sarah Văran

A testimony of our God's gracious care

Crina Bocoș - Perth

During the summer school holidays of 2008, we lived in our family home located in Sun Valley, on Lynnbrook Blvd, Victoria. I was preparing lunch in the kitchen when I heard the phone ring. I picked it up and heard my brother's voice. Although he lived in Brisbane, he was visiting us at the time and staying with us for a few months until he finished a job. He had called me while he was at work on site. We chatted for a while; however, I told him I had to let him so I could run to the shops as I needed one last ingredient to finish preparing lunch.

After I hung up the phone, as I was about to leave the house, I put my hand on the door handle and a very strong uneasy feeling came over me. I had learnt through God's Word that I should be anxious for nothing, so I stopped and prayed. I asked my Lord to protect my husband and children from all that was not from Him. I put my hand on the door handle once again, as I

was in a hurry to finish lunch; however that strong uneasy feeling was still there, it was now greater than it was initially.

I made my way into our study, continuing to pray, not understanding why this uneasy feeling wouldn't leave me. I prayed and asked God to protect those in my family, as well as those in my extended family. I asked if the feeling was from Him and if it was Him warning me against something, or if I had saddened him. I asked for help in understanding and that my eyes might be opened. That if this feeling of anxiety and uneasiness was from Satan and he wanted to steal God's peace and grace from me, that He would bless me with his peace that surpasses human understanding and protect my thoughts in Him.

I ended my prayer and once again turned my attention to the front door. However, again I was met with this overwhelming feeling of uneasiness. This worried me as it had never happened before. I had always received peace after praying and handing over any anxieties or fears, so I started to believe something serious was going on. I asked my children to play in the playroom as I needed to go upstairs and pray. I put the keys down and I went upstairs.

I sat next to my window and continued to pray. However, I still did not fully comprehend or understand what I was praying about. I once again prayed for my children and my husband. I prayed for characteristics that were pleasing to God and in line with His will for our lives and that he may protect us from things that were not in line with His word or His will for our lives.

As I was praying, time went by, and the phone began to ring. At first it was the mobile. During the time it was ringing I didn't pick it up as by this time I was praising God and thanking him. I felt an overwhelming amount of gratefulness and thankfulness and didn't know why. I kept feeling an overwhelming gratitude and thankfulness, so I continued to praise and worship God, just not wanting to stop. The mobile stopped ringing, but then the home phone began to ring. This continued about three or four times. The phone rang once more, I thought to myself I better answer, so I stopped praying and I picked up the phone. It was my husband, with a relieved but frustrated tone; he asked me "Iubi, why didn't you pick up the phone when I called?" I answered him: "I'm sorry; I've been praying and thanking God."

Maria - mama cu sufletul străpuns de o sabie

Lidia Crișan, Perth

Nici o altă ființă umană nu a fost mai aproape de Isus Cristos pe acest pământ ca Maria, mama Lui. În toate cele patru evanghelii, ca și în Faptele Apostolilor, avem păstrate câteva clișee din viața ei pământească, o mamă unică, hăruiată ca să aibă în casa ei, în grija ei, pentru câțiva ani, pe Isus, „născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește Duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților, adică pe Isus Cristos”! (Romani 1:3-4)

Din puținele informații ce le avem despre Maria, putem totuși să-i facem un portret și, deși noi nu o idolatrizăm pe Maria, cum o fac alte religii, noi avem un profund respect pentru ea. Maria a ajuns să fie venerată de-a lungul secolelor ca fiind născătoare de Dumnezeu. Dar cât de mult a costat-o prețul măreției ei? Sufletul ei a fost străpuns de o sabie, nu doar odată, ci de mai multe ori. De aceea, ca s-o cunoaștem pe Maria în relația cu Fiul ei, Isus, să trecem încă odată prin textele din Evanghelii care ne vorbesc despre ea.

Evanghelistul Matei ne face cunoștință cu Maria pe când era logodită cu Iosif, un om neprihănit (1:18-19). Maria a fost o fecioară curată și smerită, și răspunsul pe care-l dă îngerului Gavril revelează cunoștința pe care ea o avea din Scripturile Vechiului Testament, cât și faptul că ea a fost gata să asculte de Dumnezeu fără a sta prea mult pe gânduri. Ea s-a predat pe sine lui Dumnezeu cu bucurie, fără să se gândească la consecințe, pentru că s-a încrezut în Dumnezeu. Apoi, Matei vorbește despre Maria pe când locuiau în Betleem și Domnul Isus avea probabil în jur de doi ani, când niște magi din Răsărit vin să l se închine Pruncului, „Împăratul de curând născut al Iudeilor” și să-l aducă daruri (2:2,11). Când împăratul Irod dă porunca să fie omorâți toți copii de parte bărbătească sub doi ani, Iosif este înștiințat de un înger să plece în Egipt, unde a rămas până la moartea lui Irod. (2:13-15). La întoarcere, fiind înștiințat de Dumnezeu în vis, au plecat în Galileea și au locuit în cetatea Nazaret.

Evanghelistul Luca ne dă cele mai multe detalii despre Maria, descriind vizita îngerului Gavril care-i aduce Mariei vestea că va rămâne însărcinată și va da naștere lui Mesia, Cel mult așteptat de poporul Israel. (1:26-38) Tot Luca ne vorbește și despre nașterea Domnului Isus în Betleem, despre vizita păstorilor și despre vizita Domnului Isus la Ierusalim cu părinții, mai întâi, a opta zi când trebuia tăiat împrejur și apoi când s-au împlinit zilele curățirii pentru părinții Lui ca să-L închine Domnului și să aducă o jertfă, după Legea Domnului. Cu această ocazie îl întâlnesc la templu pe Simeon, un om în vârstă, care ducea o viață sfântă și era cu frică de Dumnezeu și pe care Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri mai înainte ca să vadă pe Cristosul Domnului (Luca 2:25-26). El aștepta mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era peste el. (Luca 2:25-26) Simeon i-a binecuvântat și a zis Mariei, mama Lui: „Iată, Copilul acesta

este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie ca să se descopere gândurile multor inimi”. (Luca 2:34-35)

Despre copilăria Domnului Isus nu ni se dă decât un crâmpel de informație, atunci când Isus are 12 ani. Anul al doisprezecelea pentru băieții evrei era un an semnificativ, căci era ultimul an când se pregăteau pentru a putea lua parte la viața religioasă din sinagogă. La 13 ani avea loc o ceremonie prin care ei luau asupra lor jugul Legii (Lege pe care trebuiau s-o cunoască) și deveneau un „bar Mitzvah”, ori „un fiu al poruncilor”. (Luca 2:41-52)

În Evanghelia lui Marcu 3:21, 31, Domnul Isus deja își începuse misiunea Lui, umblând din loc în loc propovăduind că Împărăția cerurilor S-a apropiat și îndemna pe oameni la pocăință. La Maria ajunge vestea că Fiul ei „și-a ieșit din minți” și, împreună cu frații Lui, se duce să-L caute. Când ajunge acolo unde era Domnul Isus, nu au putut intra în casă din pricina mulțimii adunate, așa că l-au trimis vorbă că mama Lui îl așteaptă afară.

Ce a vrut Domnul Isus să comunice prin: „Iată, a zis El, mama Mea și frații mei! Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela îmi este frate, soră și mamă”? Textul din Marcu 3:31-35 ne răspunde la întrebarea: Cine este adevărata mamă și adevărații frați ai lui Isus? Ceea ce la prima vedere pare o lipsă de respect față de mama Lui, este mai degrabă o lipsă de respect a rudeniilor Lui. Domnul Isus era angajat într-o lucrare mult mai mare, mai urgentă și importantă: aceea de proclamare a Împărăției lui Dumnezeu. Din această întâmplare învățăm că relația spirituală ocupă un rol superior relațiilor de sânge. Domnul Isus a pus interesele lui Dumnezeu mai presus de legăturile de rudenie. În Luca 14:26, Domnul Isus spune: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu”. De asemenea, acest text infirmă și dogma că Maria ar fi rămas fecioară. Domnul Isus a mai avut frați și surori, și unii au crezut în El numai după înviere (Iuda și Iacov). Pentru Maria, ca și pentru noi este mult mai important să cunoaștem și să împlinim voia lui Dumnezeu. În Ioan 7:5 citim că nici frații Lui Isus nu credeau în El. Nu citim de conflicte mari între Isus și frații Lui pământești, dar desigur că frații Lui erau geloși.

Evanghelistul Ioan ne relatează despre Maria la o nuntă în Cana, unde este invitat și Domnul Isus cu ucenicii Lui (2:2-4) Faptul că atât Maria cât și Domnul Isus au fost invitați ne face să credem că probabil nunta să fi fost a unei rudenii sau prieteni de familie. De asemenea, tot în Evanghelia lui Ioan o găsim pe Maria la cruce (19:25), și Domnul Isus o încredințează lui Ioan, ca să aibă grijă de ea. Ce a simțit

Maria la nunta din Cana Galileei când Domnul Isus, în fața nuntașilor, i-a reproșat: „Femeie, ce am Eu a face cu tine”? Prin această întrebare Domnul Isus a arătat că în împlinirea misiunii Sale divine, nu era supusă instrucțiunilor provenite de la mama Sa, ci El acționa în totală ascultare de voia Tatălui din Cer. El a folosit această expresie: „Ce am a face eu cu tine?”, pentru a arăta cât de mare era prăpastia dintre dumnezeirea Sa și natura păcătoasă a omului, precum și faptul că urechea Sa se pleca doar în fața autorității unui singur glas, acela al Tatălui. Și Maria a înțeles cuvintele Domnului Isus pentru că se adresează slugilor să facă „tot ce le va porunci El”. *„Comentariul abrupt al Domnului Isus a fost pentru că El intrase în misiunea Sa de pe pământ, astfel că El își subordonase toate activitățile împlinirii acelei misiuni. Maria trebuia să îl recunoască pe El nu atât de mult ca pe fiul pe care L-a crescut, ci ca Mesia Cel promis și Fiul lui Dumnezeu”. (John MacArthur)*

La cruce, din nou, Domnul Isus i se adresează cu „Femeie, iată fiul tău.” Domnul Și-a arătat afecțiunea față de mama Sa chiar prin faptul că și în durerile cele mai cumplite, s-a gândit la viitorul ei și a încredințat-o ucenicului iubirii, care a luat-o acasă. Nici noi să nu uităm să ne arătăm respectul și recunoștința față de mama care ne-a dat viață. Să nu o neglijăm sau să o abandonăm atunci când ajunge la bătrânețe, când este neputincioasă și are nevoie de ajutorul nostru.

Ce putem învăța noi, ca mame, de la această mamă? Când Domnul Isus S-a născut, Maria a fost cea mai fericită femeie. (Luca 1:47) Așa își începe cântarea de laudă, numită și *Magnificat*, un imn alcătuit din singura rugăciune ce ni s-a păstrat de la mama Domnului Isus. Aceasta a avut loc când Maria a vizitat-o pe Elisabeta, soția lui Zaharia, verișoara sa, care era și ea însărcinată cu Ioan Botezătorul. Ca răspuns la închinăciunea Elisabetei, Maria a rostit cuvintele acestea, incluse în Evanghelia după Luca 1:46-50: „Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt și îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El”. Faptul că Maria îl numește Domnul, Mântuitorul meu, ne dovedește că și ea a avut nevoie de mântuire ca oricare dintre noi.

Cum ne putem identifica cu ea? Cât de grabnice suntem noi la ascultarea de Dumnezeu? Și pentru noi Dumnezeu a făcut lucruri mari. Cât de recunoscătoare îi suntem lui Dumnezeu pentru faptul că ne-a dat harul să fim mame, să îl cunoaștem pe Domnul Isus și, în minunata-I providență, ne-a adus în această țară și ne-a dat tot ce am avut nevoie? Maria a trăit ca și noi toată gama emoțiilor și durerilor sufletești. S-a bucurat când a primit vestea că va naște pe Mesia. S-a bucurat când păstorii și apoi magii au venit și s-au închinat Pruncului. Dar fericirea Mariei i-a fost umbrită de cuvintele profetice ale lui Simeon, căci sufletul Mariei

care L-a mărit pe Domnul pentru harul pe care I L-a dat, a fost același care a fost străpuns. Durerea ei a culminat când stătea la cruce, neputincioasă că nu putea alina durerea Fiului ei. Inima Mariei a fost sfâșiată în mii de bucăți privind la trupul plin de sânge și de răni sângerânde și nu putea înțelege cum oamenii pot fi așa de răi și fără nici un pic de milă. Toate aceste stări și trăiri sufletești ale Mariei ne-au rămas pe paginile Sfintei Scripturi ca să ne încurajeze pe noi, mamele de azi. Copiii, de care ne-am bucurat când i-am adus pe lume și pe care-i iubim cel mai mult, sunt cei ce ne-au produs cele mai multe frustrări, îngrijorări, dureri care nu se pot spune, respingeri și rușine. Și sufletul meu a fost străpuns de mai multe ori.

V-ați gândit la ce simte o mamă când copilul ei este la închisoare pentru o crimă sau pentru că a călcat legile țării? Ce simte o mamă care are un copil care se droghează sau se prostituează în modul cel mai josnic și deplorabil? Ce simte o mamă care asistă la certurile dintre copiii ei și nu este în stare să-i facă să înțeleagă, ca și frații lui Iosif, că sunt frați și trebuie să se iubească și să trăiască în pace?

Nimeni nu poate înțelege o mamă îndurerată decât o altă mamă care a trecut și a trăit aceleași umiliri, rușine și regretul că n-a putut face mai mult pentru copiii ei. Dar nici o suferință nu este în zadar. După înălțarea lui Isus la cer, printre cei care s-au întors la Ierusalim o găsim și pe Maria împreună cu ucenicii. Evanghelistul Luca ne spune că, între cei care stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, era și Maria, mama lui Isus și frații Lui. (Fapte 1:14) Să știm să apreciem o mamă care se roagă.

Nădejdea se naște din cenușa visurilor noastre. Cândva am avut visuri mari pentru copiii noștri. Ne așteptam să calce pe urma taților lor sau a bunicilor lor. Ne așteptam să fie oameni mari, folositori societății. Unii au ajuns, alții au ajuns niște epave. Soțul meu și-ar fi dorit să aibă trei băieți predicatori, așa cum avea un frate păstor din România. N-a apucat să vadă acest vis împlinit. Dar rugăciunile mamelor nu vor rămâne neascultate. Va fi și pentru copiii noștri o zi a învierii, a venirii la realitate, când vor recunoaște că au nevoie de Dumnezeu. Nu-ți pierde nădejdea, preaiubită mamă. Continuă să te rogi și să investești în copiii tăi. Așteaptă cu răbdare. Nici o lacrimă nu va cădea la pământ. Ele sunt strânse în burdufurile din cer. O, cât aș vrea, scumpa mea soră și mamă, să găsești mângâiere în promisiunile Scripturii și să te apuci cu mâinile amândouă de promisiunile lui Dumnezeu.

Mama

Costache Ioanid

Mi-ai cântat cu glas de lacrimi legănându-mă alene,
Alinându-mi cu-al tău cântec lacrima ivită-n gene...
Și mi-ai plâns înfiorată cântecele duioșiei
De-ai trezit în al meu suflet, cald, fiorul armoniei.

Mi-ai citit în ceasuri sfinte din Cazanii și Scriptură
A lui Dumnezeu iubire ele-n inimă-mi crescură.
În singurătatea serii luminat de raza lunii
M-ai făcut să simt puterea și odihna rugăciunii.

De durerea altor lacrimi te-am văzut plângând pe tine
Și de-atuncea port durerea altora și eu în mine.
Pentru adevăr, într-una te-am văzut fără de teamă
Și de-atunci știu c-adevărul e curaj și luptă, mamă.

...A trecut în urmă vremea și-ntr-o toamnă grea târzie
M-a răpit de lângă tine lumea largă și pustie.
Ai vărsat atunci, amare, mii de lacrimi în năframă
Și cu inima zdrobită, m-ai pierdut în zare, mamă.

Mult umblai de-atunci prin lume, multe ochii mei văzură,
Multe șoapte mă chemară, multe vânturi mă bătură,
Dar din mii de lucruri scumpe, de ființe și de nume,
Tu-mi rămâi mereu ființa cea mai mult iubită-n lume.

...Astăzi tot străin și singur și departe sunt de casă,
Dar sunt fericit, măicuță, c-azi și tu ești credincioasă
Și că știu c-odată-n Ceruri, unde nu mai sunt suspine,
Fericit voi fi-mpreună, printre cei iubiți, cu tine.

Dumnezeu să-ți dăruiască, scumpă mamă, mângâiere,
Mâna Lui să-ți șteargă ochii de-orice lacrimi de durere.
Să-ți văd chipul totdeauna luminat de bucurie,
Cea mai fericită mamă, Doamne, mama mea să fie.

Ca-n vis frumos

Valentin Popovici

Ca-n vis frumos ce-aș vrea să nu se mai termine
Așa te văd mereu, mămico, lângă mine...
Parcă aud și azi atâtea mângâieri,
Din vremuri ce s-au dus ca ziua cea de ieri.

Aievea parcă-aud povața înțeleaptă,
Să stau lângă Isus, să merg pe calea dreaptă,
Când îmi vorbeai încet, cu zâmbet neuitat,
Și-n inima-mi de prunc pe Hrist' mi L-ai săpat.

Și n-a fost uragan cu furie nebună,
Și nici val înspumat, nici vuiet de furtună,
Să șteargă ce-ai sădit cu graiu-ți răbdător
Cuvântul din Scripturi, curat, nemuritor.

Mă arde dorul azi să mai aud odată
Cuvântul tău în zori, din somn cum mă deșteaptă,
Sau dulcile chemări, la masă să ne-adune,
Sau graiul cel domol în sfântă rugăciune.

Știu bine, că-n curând din nou vom fi-mpreună
În Țara fericii, în casa cea mai bună.
Mă iartă, pân-atunci, mai plâng din când în când,
Privind albumul vechi aicea pe pământ...

Păstor Lori Balogh

În Cartea Naturii există lecții de viață care, dacă ar fi înțelese și aplicate de om, societatea în care trăim ar arăta cu totul altfel. Găsim în viața și obiceiurile animalelor un plan și o organizare care presupun existența unei Inteligențe superioare. Unii, în dorința lor de a evita să recunoască existența unui Creator, numesc această Inteligență superioară „Mama Natura”. E problema lor - o problemă de relație cu Cel care le dă și le susține viața...

Viața într-un stup de albine este un adevărat miracol. Cele aproximativ 60 000 de albine care alcătuiesc un stup dau dovadă de o programare atât de riguroasă a activităților din interiorul lui, încât ea poate fi comparată cu cea a lansării unei nave spațiale. Nu există niciun membru al familiei de albine care să nu aibă locul său bine definit în această uimitoare organizare. Putem vorbi, la nivelul harnicelor insecte, de o adevărată „diviziune a muncii”. Dacă ne referim la viața din interiorul stupului, găsim aici câteva „specializări” ale albinelor:

1) Albinele curățitoare sunt cele care se ocupă cu întreținerea „locuinței” și cu înlăturarea resturilor menajere. Ele sunt organizate asemenea unei firme de salubritate și, fără ele, viața în stup ar fi mult mai grea și mai „murdară”, dacă nu chiar imposibilă.

2) Albinele ventilatoare care, conform „fișei postului”, au misiunea de a asigura ventilația în mijlocul stupului prin vibrarea aripilor lor. Ele se găsesc la intrarea în stup, asemenea unui adevărat și eficient aparat de aer condiționat.

3) Albinele gropar au o misiune nu prea plăcută, însă cât se poate de utilă. Rolul lor este acela de a îndepărta cadavrele albinelor moarte din stup. Cum ar arăta viața în stup fără aceste „profesioniști”? Greu de imaginat...

4) Albinele ceruitoare sunt angajatele unei „firme de construcții”. Ele își petrec timpul cu construcția celulelor în care va fi depozitată mierea. Care e materialul de construcție? Se lucrează în regie proprie, cu materia primă la purtător. Aceste albine își produc singure ceara, cu ajutorul unor glande aflate sub abdomen.

5) Albinele hrănitore sunt cele care, lucrând cu capul, produc nu idei, ci una din cele mai hrănitore substanțe care există pe pământ: lăptosul de matcă. Hrana pentru „regină” este produsă de niște glande aflate în capul acestor albine, supranumite din acest motiv și „albine hrănitore”.

Însă „diviziunea muncii” în stupul albinelor nu se termină aici. În exteriorul stupului există alte „specializări”:

a) Albinele cercetașe au misiunea de a căuta sursele de nectar. Odată reperată sursa de nectar, ele secretă o substanță mirositoare pe care o depun pe sursa descoperită, apoi se impregnează cu parfumul florilor reperate și se întorc la stup. Cele două semnale olfactive vor permite albinelor lucrătoare să ajungă la sursa de nectar descoperită de cercetași.

b) Albinele lucrătoare sunt cele care adună nectarul într-un buzunar stomacal, iar polenul pe picioarele posterioare. Pentru un gram de nectar, albinele trebuie să facă aproximativ 60 de umpleri și goliri ale acestui buzunar, și să colinde în jur de 1000 de flori. Și toate acestea, doar pentru un gram de nectar...

Deși rezultatul muncii unei albine pare nesemnificativ, munca lor însumată poate aduna în stup, într-o singură zi, circa 7 kg de nectar.

c) Albinele biochimiste sunt cele care, la recepție, transformă nectarul în miere. Pentru a elimina umiditatea din miere, ele asigură o ventilație permanentă, iar pentru a da mierii calități optime, introduc în ea două enzime pe care le fabrică ele însele.

d) Albinele gardian sunt reprezentantele unei „firme de pază”. Ele se află postate în fața stupului și păzesc cu strășnicie rezerva de miere. Folosind un întreg arsenal format din mandibule, picioare, ace veninoase și antene, acești *bodyguardzi* îndepărtează muștele, viespile, furnicile, fluturii și șoarecii cărora li s-a făcut poftă de miere. De asemenea, când mai multe albine emit un semnal de alarmă olfactiv, gardienele se transformă în războinice, zburând în ajutorul suratelor lor aflate în primejdie.

Ce spuneți de o asemenea organizare a societății? În lumea albinelor nu exista bănuieli, critici, rea-voință, lupte interne, emoții negative și alte un milion de lucruri care otrăvesc viața noastră, a celor aflați în vârful „*evoluției*”. În marea familie a harnicelor zburătoare fiecare albină își vede de treaba ei, fără să se uite cu coada ochiului la vecina ei, fără să se amestece în treburile altora, fără să se plângă de extenuare, fără să ceară concedii medicale sau premii de vacanță, fără să trișeze sau să înșele la cântar.

Oar de unde au micile vietăți atâta „*inteligentă*” încât să-și organizeze viața la un nivel atât de complex? Desigur, ele „*funcționează*” pe baza unor instincte. Dar existența acestor instincte nu este ea însăși o dovadă de planuire superioară? Nu găsim și în acest miracol al naturii dovada că „ *aici este degetul lui Dumnezeu?*” (Exod 8, 19)

A testimony of our God's gracious care

Crina Bocoș - Perth

(continuare de la pag. 10)

What I didn't realise was, as I was about to leave the house, in our small black Suzuki Swift, with my three children God had stopped me. You see, after my conversation with my brother, he had turned on the radio and there was a news bulletin that had just blasted through within only a couple of minutes of our conversation. A woman in a small black hatchback had been hit by a truck, who had run a red light on Lynnbrook Blvd, which was exactly the street I needed to take to get to the local shops. The woman had three young children in the car, one who had died on impact, another fighting for life in hospital. Because my brother had just spoken to me and knew the route I would need to take to get to the shops, as well as the car I drove, and the fact that I had three young children at the time, he knew I had to be exactly in that moment at that exact time. By the calculations of our conversation he was absolutely convinced that that was me, so he called my husband and told him what he had heard on the radio and that I wasn't answering any of his calls. He also told him that he had just been speaking to me and I had told him that I had to let him go as I was ready to leave with the children.

After hearing that one of the children in the crash died on impact, my brother was weeping and praying, saying: “*Oh Lord please don't let it be this child, please don't let it be him. He's so friendly towards me, don't let it be their second child as she's warmed up to me, and please don't let it be the third child, she's so clingy and always loving towards me, please don't let it be them.*”

Later on, when I spoke to my husband, and he had recovered, he said that it felt like God had given his family back from the dead. Through God's grace He protected us that day because he blessed me to understand that I need to stop and pray when I feel anxious. He helped me understand I need to hand any fears or anxieties over to Him. In times of uneasiness and uncertainty I need to turn to him and know that He is in control of all things. Amin

Zâmbetul

Dimineața, devreme, Ionela aude șoapte în camera părinților și ciulește urechile... De un timp mama ei pare tristă și tare mult ar fi vrut fetița să afle motivul... Vocea groasă și ușor răgușită a tatălui o face să tresară:

- Dragă, nu știu ce se întâmplă, dar parcă ți-ai pierdut zâmbetul!
- Ei... cum ai vrea să zâmbesc când sunt atâtea cheltuieli și atâtea probleme?

- Lasă că le rezolvăm noi pe toate... Hai că trebuie să plec la muncă... mai vorbim când mă întorc!

Ușa se aude deschizându-se, apoi ușor se închide la loc și o liniște apăsătoare se lasă peste casă...

Ionela stă în pat cu ochii mari deschiși și se gândește...

„Oare unde o fi pierdut mami zâmbetul? Eu când mi-am pierdut păpușica am găsit-o peste câteva zile sub pat... Oare nu o fi acolo și zâmbetul mamei?”

Sprintenă sare jos și se apleacă să poată vedea sub pat dar... surpriză: acolo erau răătăcite câteva cuburi, o minge, un creion și aceiași păpușică năzdrăvană, dar... nici urmă de vreun zâmbet. Hotărâtă deschide încet ușa camerei și ascultă. Liniște... Mama probabil că ațipise.

O să-i facă o surpriză și o să-i găsească zâmbetul... Se furișează și pășește încet spre bucatărie. Mama stă mult aici, deci se poate că aici să-l fi pierdut... Cu multă atenție trage sertarul de la bufet dar... linguri, furculițe, stăteau înșirate ca niște soldățe, însă lipsea... zâmbetul!

Deschide o ușă de la dulap dar nici aici nu-l găsește, urmează frigiderul, apoi camera. Nimic! Oftând din greu se așează pe scăunel și...

- Ce faci, Ionela, așa de dimineață în bucatărie? Ți-e foame? Glasul mamei era blând, iar mâna care o mângâia peste păr atât de caldă...

- Nu, mami... nu mi-e foame. Știi, eu căutam ceva!

- Iar ai pierdut păpușica?

- Da, dar am găsit-o... Eu, eu căutam zâmbetul pe care tu l-ai pierdut! Vreau să te văd din nou veselă de aceea îl căutam dar nu am reușit să îl găsesc! În acel moment un zâmbet larg a înflorit pe chipul mamei...

- Dar nu am pierdut zâmbetul, Ionela, numai că uneori grijile mă copleșesc, dar se pare că tu știi să readuci zâmbetul pe chipul meu... deci, ai reușit să îl găsești!

- Ce bine... strigă fetița sărind de bucurie... Ai grijă, mami, să nu-l mai pierzi! Acum îmi faci și mie niște clătite cu ciocolată?

- Vom face împreună clătitele și tot împreună ne vom ruga Domnului Isus să mă ajute să nu mai pierd niciodată zâmbetul, să nu-l mai pierd... niciodată!

Maria Luca

CARE ESTE SCOPUL LUI DUMNEZEU PENTRU FAMILIA NOASTRĂ?

Familia este o instituție întemeiată de Însuși Dumnezeu, al cărui Fiu se întrupează și devine om tot în sânul unei familii. De asemenea, familia are și o importanță socială fiind deseori considerată „*celula mamă a societății și cea mai importantă alcătuire socială de care depind dezvoltarea, stabilitatea și mai ales existența întregii omeniri*”. (Prof Dr. Nicolae D. Necula, Familia azi, Probleme pastorale și sociale, „*Glasul Bisericii*”, anul LVII (2001), nr 9-12, p.119)

Avocat Daniela Ion

Ce spune Biblia despre familie?

Dumnezeu a creat-o pe Eva pentru Adam, deoarece „*nu este bine ca omul să fie singur*”. (Geneza 2:18) Biblia ne spune în Marcu 10:6 că „*de la începutul creației, Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască*”. Dumnezeu le-a spus: „*Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l*”. (Geneza 1:28) Aceste instrucțiuni cu privire la căsătorie au fost primele acțiuni ale lui Dumnezeu pe care le-a luat cu privire la baza formării societății: „*De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup*”. (Efeseni 5:31)

Dacă luăm în considerare cele Zece Porunci, vedem că primele patru se referă la relația noastră cu Dumnezeu, iar celelalte șase vorbesc despre relația noastră cu ceilalți, trei dintre ele fiind direct legate de familie. A cincea poruncă spune să îți onorezi tatăl și mama, adică fundamentul familiei. (Exod 20:12) A șaptea poruncă spune: „*Să nu comiți adulter*” (Exod 20:14), păstrând astfel natura sacră a familiei. A zecea poruncă, „*să nu poțestești casa, soția sau orice lucru al aproapelui tău*” (Exod 20:17) vorbește despre porunca lui Dumnezeu pentru fidelitatea inimii.

Isus a spus în Matei 15:19: „*din inimă ies gânduri rele, ucideri, adultere, curvie, furturi, mărturii mincinoase, hule*”. Acțiunile provin din intenția inimii, dar Dumnezeu se ocupă de păstrarea familiei așa cum a creat-o El. Prin urmare, El va primi slava. (Efeseni 3:14-21) Noul Testament include narațiuni istorice și epistole care includ instrucțiuni cu privire la ceea ce trebuie să fie familia conform lui Dumnezeu. Pavel a spus: „*Copii, ascultați de părinții voștri în Domnul, căci este drept*” (Efeseni 6:1), și „*Copii, ascultați de părinții voștri în toate, căci lucrul aceasta este plăcut Domnului*”. (Coloseni 3:20)

Cine este familia noastră conform Bibliei?

Ca și creștini, dobândim o viață de familie dublă atunci când îl acceptăm și îl proclamăm pe Isus ca Domn și Mântuitor al nostru. Pe de o parte, avem familii biologice (cele care ne aparțin în felul în care a intenționat Dumnezeu), de exemplu mama, tatăl și/sau frații, iar pe de alta - ca oameni aparținând lui Isus - am fost adoptați în familia lui Dumnezeu. (Romani 8:16-17) Creștinii care au fost adoptați de alte familii aici pe pământ fac parte dintr-o familie triplă (biologică, adoptată și familia lui Dumnezeu). În ceea ce privește cele trei posibilități, doar una va dăinui pentru totdeauna și aceasta este familia lui Dumnezeu. Într-adevăr, trebuie să ne iubim familia biologică, dar ne vom petrece veșnicia închinându-ne Domnului împreună cu familia noastră, Biserica (poate include într-adevăr și membrii ai familiilor noastre biologice). Domnul Isus a spus în Matei 10:37: „*Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine*”.

Care este scopul lui Dumnezeu pentru familie?

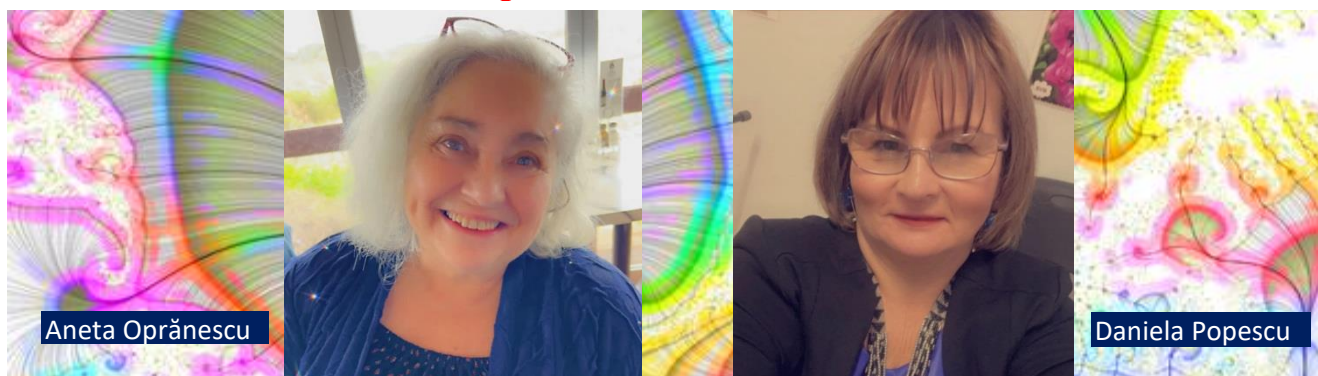
Domnul și-a explicat motivul pentru familii în Geneza 1:28 când a spus: „*Fiți roditori și înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării și peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ*.” Familiile trebuie să umple pământul, așa cum a spus Dumnezeu că se va întâmpla cu familia lui Avraam. Scopul fiecărui membru al familiei este: „*Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui*” (Eclesiastul 12:13), obiectivul final fiind a aduce glorie lui Dumnezeu.

(continuare la pag.19)

Interviu cu Daniela Popescu,

Biserica Baptistă Română Adelaide, SA

Aneta Oprănescu, coeditoare a Revistei Speranța, a vizitat Biserica Baptistă Adelaide, ocazie cu care a luat un interviu sorei Daniela Popescu.

Aneta Oprănescu: Dragă Daniela, de câte ori am poposit în această Biserică te-am întâlnit aici, nelipsită, ocupându-te de copii, fiind dedicată slujirii în acest sens. Spune-ne câte ceva despre tine și în primul rând cum a ajuns Evanghelia în familia ta.

Daniela Popescu: Mă trag dintr-o familie creștină foarte numeroasă - 17 frați și surori. M-am născut în România, la Ocna de Fier, în județul Caraș- Severin, și, fiindcă părinții mei au fost credincioși creștini, au plantat sămânța credinței în inima mea. Sunt în Australia de 30 de ani și mă bucur că am ajuns în această țară binecuvântată. Cu toată depărtarea dintre noi am păstrat legătura cu frații și surorile mele, cu tatăl meu. Mama a plecat la Domnul cu opt ani în urmă. Sunt bucuroasă că, în ciuda încercărilor vieții, sămânța plantată de părinții mei în copilărie a adat roade, îl am pe Isus în inimă.

Aneta Oprănescu: Este o mare binecuvântare să te naști într-o familie creștină, nu toți am avut parte de această binecuvântare, dar spune-ne cum ai ajuns în Adelaide.

Daniela Popescu: Eu am venit în Australia în anul 1992. Soțul meu trecuse granița cu ani în urmă, mi-a făcut chemare și așa am ajuns la Sydney, unde am trăit până în 1996 când ne-am mutat la Adelaide, unde erau majoritatea cunoscuților noștri. Prietena mea cea mai bună, Elena, frecventa Biserica Baptistă și ne-a invitat și pe noi acolo. Ne-am simțit bine în această Biserică, dar abia după ce prietena mea a murit, am început să-L caut mai intens pe Domnul și am fost nelipsită de la Casa Domnului. După doi ani de zile am primit botezul. La această sărbătoare au fost invitați și de la Biserica Penticostală unde mai mergeam uneori. Ne-am bucurat cu toții, dar eu am simțit că îl am pe Domnul în inima mea și asta a fost o mare bucurie pentru mine, de neexplicat.

Aneta Oprănescu: Este uimitor cum Domnul are metodele lui de a-i aduce pe oameni la slujirea pe care le-a rânduit-o El, totuși spune-ne ce te-a făcut să te alipești de Biserica Baptistă.

Daniela Popescu: Au fost mai multe motive. M-au atras predicile păstorului Gelu Bondor, dragostea cu care am fost primită în Biserică, căldura surorilor și, în primul rând, chemarea Duhului Sfânt. Aveam deja 38 de ani când am fost botezată și, de la vârsta de 21 de ani când am ajuns în Australia, am trăit în lume cu soțul meu.

Mai mergeam câteodată la Biserica Penticostală, dar nu eram devotată, nu eram nici în lume, nici acolo, sau eram în amândouă... Soțul meu, cu toate că se trăgea din familie de credincioși nu a vrut să primească botezul și totuși a cedat chemării Domnului și s-a botezat. Cu toate acestea, viața noastră împreună nu a fost așa cum ar fi trebuit, așa că a trebuit să ne despărțim.

Aneta Oprănescu: Despărțirea aceasta te-a determinat cumva să te îndepărtezi de Domnul?

Daniela Popescu: Nu, mai mult m-a apropiat, cu toată această suferință prin care am trecut, eu am rămas lângă Domnul. Copiii au rămas cu mine, acum

sunt mari, doi băieți au plecat, iar două fete sunt cu mine, una are 18 ani și cea mică, 15. Din nefericire, nici unul din copiii mei nu sunt la Domnul, au fost atrași de ispitele tinereții, de ispitele celui rău, dar eu nu-mi pierd speranța și nu încetez să mă rog pentru ei.

Aneta Oprănescu: Am remarcat cu bucurie că, așa cum noi toți suntem în obiectivul lui Dumnezeu, și tu prinzi în obiectivul aparatului de fotografiat imagini din Biserică, acțiuni și activități ale Bisericii, ca un neobosit fotoreporter. Când și cum ai primit această chemare de a păstra aceste amintiri pentru viitor?

Daniela Popescu: Eu am fost pasionată să fac acest lucru. Este frumos să avem amintiri de la orice eveniment al Bisericii. Eu adun toate aceste fotografii, am un album unde le păstrez. La zile speciale, zile de naștere, întâlniri, fac un tablou care poate să fie un cadou frumos pentru fiecare. Fac fotografii din natură.... eu am copilărit într-o zonă muntoasă, deosebit de frumoasă. Și aici, acum, caut un moment deosebit de frumos, un peisaj, un copac, o florică. Apoi îmi place să fac fotografii la apă, la ocean, la soare, cum apune, și îmi place să fotografiez oamenii... aceste minuni pe care le-a creat Dumnezeu.

Aneta Oprănescu: Am observat că ești implicată și cu copiii din Biserică.

Daniela Popescu: Este adevărat că mă ocup și de copii. O mai ajut și pe sora Simona, soția păstorului, care face școala Duminicală cu copiii. Eu îi învăț cântece românești și în engleză, versete biblice, le tipăresc versete la fiecare în românește și în engleză, le laminez și sunt fixate pe pereți la școala duminicală. Îmi place să stau între copii, am avut mulți frați și multe surori mai mici pe care a trebuit să-i îngrijesc, am fost ca a doua mamă pentru ei. Eu am fost al șaptelea copil, au mai fost 10 după mine, exact după ce părinții mei L-au primit pe Domnul.

Aceasta a fost o binecuvântare de la Dumnezeu, și-l mulțumesc pentru că n-am dus lipsă de nimic. Mama tot mai zicea că este loc și de 20. Se uita la alt copil din vecini care era flămând și ne spunea: „Aduceți-l la masă și dați-i și lui o bucată de pâine să mănânce și el cu voi”. Erau copii din vecini, copii orfani sau cu părinți care aveau dificultăți, sau părinții îl băteau pe copil, erau bețivi. Copilul fugea de acasă și mămica îl aducea la masă, măcar să nu fie flămând. Mămica a avut un suflet foarte bun, un suflet de aur.

Aneta Oprănescu: Ai fost binecuvântată cu părinți minunați. Ce ai putea să ne spui tuturor, și mai ales mamelor în special, la finalul acestui interviu?

Daniela Popescu: Aș vrea să le spun tuturor mamelor că orice s-ar întâmpla, dacă soții, soțiile te lasă, dacă rudele pe părăsesc, Dumnezeu niciodată

nu te va părăsi. Dumnezeu va fi întotdeauna cu noi, să nu disperăm. Eu mă duc cu bucurie la Casa Domnului, frații și surorile sunt alături de mine, mă susțin și mă iubesc. Biserica Domnului este deschisă și oricine caută pe Domnul este binevenit, așa cum am fost primită și eu.

Aneta Oprănescu: Sora Daniela, probabil că în mărturia ta se pot recunoaște și alte femei atât din Biserică cât și din comunitatea română. Este un îndemn pentru noi toți de a sta alături de Domnul în orice împrejurare a vieții noastre. Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu.

Care este scopul lui Dumnezeu pentru familia noastră

(continuare de la pag. 17)

Avocat Daniela Ion

Trebuie să căutăm mai întâi împărăția Domnului ca indivizi și să ne învățăm familiile să facă același lucru. Noi, ca familii, trebuie să creștem în Cristos și să fim martorii Lui în aceasta lume. O împletitură pare să conțină numai două şuvițe, dar este imposibil să crezi o împletitură de păr numai cu două şuvițe. Dacă cele două ar fi puse împreună s-ar desface imediat. Ceea ce pare a fi format numai din doi are nevoie de al treilea. A treia şuviță, deși nu este evidentă imediat, ține împletitura strânsă. Într-o căsătorie creștină, prezența lui Dumnezeu, ca a treia şuviță în împletitură, ține soțul și soția împreună.

Să ne ajute bunul Dumnezeu pe toți să fim o „împletitură strânsă” în și pentru lucrarea Domnului Isus!

*Mi-e dor să fiu copil
pentru o zi...*

Daniela Ciurea Muscalu

*Mă seacă-n piept același dor și azi,
De chipu-ți blând, de glasul tău de mamă.
Mi-e dor să fiu copil... pentru o zi,
Să-aud în zori, cum glasul tău mă cheamă.*

*De-ar fi să pot hotarele și marea,
Să le cunun, eu aș veni la tine.
Dar marea e adâncă, hotarele-s departe,
Doar doru-i căraușul, ce-n brațe iar mă ține.*

*Măicuță ce-ai albit de doruri, ca și mine...
Mi-e dor de turta-ți dulce, de godinul cu jar.
Când lampa învechită te ține iarăși trează,
În nopțile de iarnă, când stele nu răsar.*

*A tale palme sfinte, crăpate ca pământul,
Ce însetat așteaptă, răcoarea unei ploii,
Le caut în suspine, mi-e dor să îmi atingă
Obrazul să mi-l șteargă, de lacrimi și nevoi.*

*O funie cu cange de aș putea înfige,
În umărul sfrijit, al anilor trecuți,
I-aș trage îndărăt, pe prispa de afară,
Și lacrima să-ți șteargă, din ochii tăi tăcuți.*

*Ce fagure de miere, a pus de sus Stăpânul,
În numele-ți de mamă, ce n-are asemănare!
Doar dorul ne unește, când ne uităm spre-apusuri,
Eu peste largul mării, tu peste lungi hotare.*

Motherhood: *A calling from God*

Luisa Cîmpeanu, Biserica Tabor

Being a mother is a high and important calling. We should feel honoured that God has called us to be our children's mothers. It is a role that God has ordained from the beginning, full of blessings and joy but also trials and challenges. I don't have a lot of experience, as I am a first-time mum to a beautiful baby boy (Elijah) who is 5 months old; however, from the little experience I do have, I can say motherhood is a journey full of surprises. I found things out about myself that I never knew, like the fact that I can function and perform daily tasks on little to no sleep since being up most of the night. The sleep deprivation has been a shock to me, but through it all, God has shaped me to be more like Him by teaching me how to be patient, selfless, giving, and considerate. This is what a mother is; she always thinks about her family before she thinks about herself.

God often uses the metaphor of the love of a mother to show us ways in which He loves His children. Now more than ever, I understand why. The love of a mother is like no other: a love that is all-embracing, all-accepting, nurturing, warm, safe, and nourishing and so much more. It is the purest form of love. It is an unconditional love. Just like the love of God towards His children. Mothers are a gift to humanity because they show us what God is like. Motherhood helped me to grow in my understanding of God's grace, love, and mercy towards us. We did nothing deserving of God's love, yet He first loved us. Just like us as mothers, we first loved our child before they were even born, without them needing to do anything. Once they were born, we nourished, loved, and cared for them without expecting anything in return. We continually give our effort and time to them even when they may test our patience, even when they upset us, even when they're having a bad day, because our love for them is never ending. What greater demonstration of God's love for us than through mothers. God loves us so much that even when we give nothing in return, He will continue to abound in his grace and mercy towards us.

The role of a mother is also vital in a child's growth. Scripture tells mothers to point children towards God by modelling faith, praying over them, and training them in wisdom and discernment. Proverbs 22:6 says, "Train up a child in the way he should go, and when he is old, he will not depart from it." We must raise our children up for the glory of God. We must show them God's love for them, and we must ensure we plant the seed of faith from a young age so they will always lean on God. Although sometimes it is challenging, we must lean on God during the hardships of motherhood. We must ask Him for strength, patience, discernment, and wisdom to know and understand how to raise our children, so they are pleasing to God. Allow the Word of God to encourage your hearts and guide you in your journey of motherhood and embrace this wonderful gift from our Heavenly Father.

Soarele, Luna și Stelele

Lenuța Neacșu

Obisnuiesc să le citesc povești copiilor mei înainte de culcare, povești românești cu Făt-frumos, cu Ileana Cosânzeana sau cu Prâslea cel voinic. Tot de pe atunci i-am învățat pe copii să se asemene, în purtare și trăire, cu unul din personajele preferate, adică fără teamă ca Prâslea cel Voinic (Andrei), gingașă ca o zână bună (Adela), cuminte ca fata moșului (Daria), și tot așa.

Într-o seară sfântă, am început să le citesc din Biblia pentru copii, o carte primită cadou de Crăciun și, ca orice carte am început cu începutul: cum a făcut Dumnezeu cerul și pământul, soarele și stelele, munții și tot ce ne înconjoară. Povestea era bine punctată cu imagini nespuse de frumoase, viu colorate, și perfect grăitoare. Brusc, Andrei m-a întrerupt cu o întrebare:

- Așa de repede a făcut Dumnezeu soarele? Doar la un rând distanță de cer? (un rând de carte)

- A, nu, i-am răspuns puțin derutată de întrebare, de fapt le-a făcut pe toate pe rând și la ceva distanță de timp după ce a făcut cerul.

- Aha, a răspuns el gânditor.

Și am continuat cu făcutul apelor, al munților, al pomilor și al florilor până când am ajuns la om.

- Așa de greu se face omul? m-a întrebat Adela.

- Cum, adică, greu?

- Păi cel mai greu din toată creația asta a fost să-l facă pe om? Nu munții cei înalți, nu soarele, nu luna, nu stelele?...

- Păi, să vezi, am început nesigur, nu știu dacă cel mai greu lucru a fost să-l facă pe om, dar cu siguranță că a fost cel mai bun lucru, am zis eu trăgând cu coada ochiului la rândul din carte care spunea că omul a fost cununa creației lui Dumnezeu, capodopera lucrării Sale și a întregii creații.

- Cum așa, mama? a spus Andrei vădit derutat, omul a fost cel mai bun lucru creat de Dumnezeu? Mai bun decât soarele, decât luna de pe cer, decât stelele și toate galaxiile?

- Pai... da, așa scrie aici, în Biblie.

- Adică eu, Andrei, sunt mai frumos ca Soarele? mi-a zis el zâmbind și făcându-mi cu ochiul. Și mai bine făcut? Și și-a încordat spatele...

- S-o crezi tu, s-a auzit deodată Adeluța, eu sunt mai frumoasă decât luna și decât toate stelele de pe cer.

- Eu sunt mai strălucitoare decât un curcubeu, a spus cu glas timid și Dariuța, și au continuat să se asemene

cu personajele din cartea citită așa cum eu îi învățasem de mici.

Privindu-i timp de câteva secunde, am realizat deodată ce a fost cel mai greu pentru Dumnezeu! Nu să fac munții, soarele, luna și stelele cu suflarea gurii Sale și ele să se înfăptuiască, ci să-i dea omului SENTIMENTE, ȘI OMUL SĂ DEVINĂ UN SUFLET VIU...

* Să rostească iubire, și energia cuvântului să prindă conturul inimii și să se cuibărească în sufletul omului!

* Să adune căldura de sub aripa unui porumbel, s-o pună în sufletul omului și să-l numească dor...

* Să ia roua dimineții și umbra unui nor ca să facă lacrima și omul să cunoască melancolia...

* Să amestece praful de stele cu bătaia unei aripi și să facă visele...

* Să rostogolească șuvoiul unui izvor peste șoapta unei privighetori, să zică către miazănoapte „vino” și spre miazăzi „mai așteaptă”... și omul să cunoască plânsul...

* Pentru ca mai apoi să îndeplinească razele din urmă ale unui curcubeu cu adierea vântului de vară și să-l facă pe om să zâmbască...

Tu, omule care citești aceste rânduri, ești mai frumos decât soarele ce strălucește în amiază, mai de preț decât aurul, argintul și toate mărgăritarele făcute într-o clipită.

Iar tu, femeie, ești mai frumoasă decât luna în amurg, decât asfințitul și decât stelele ce strălucesc în miez de noapte. Îți știe Dumnezeu toate lacrimile și toate zâmbetele...

Andrei, ești chipeș și puternic ca un luceafăr de dimineață;

Adela, ești frumoasă ca o stea de pe cer;

Daria ești ca asfințitul de vară care lasă pe cer culori violete;

Cristinuța, ești ca o ploaie de vară pe un pământ secetos.

Oameni buni, sunteți mai frumoși decât tot ce-a ieșit vreodată din mâna lui Dumnezeu, mai buni decât orice a plămădit cu gingășie și dragoste fierbinte făptura Sa.

Nu putea să rămână omul creat în starea de început, fără sentimente, fără emoții și fără simțire, așa că și-a revărsat Dumnezeu harul și l-a făcut suflet viu ca să-L poată cunoaște, să-L simtă și să-L miroase în adierea vântului, în cântecul pasării și în umbra norului...

Ca oamenii să caute să-L cunoască pe Dumnezeu, doar L-ar pipăi, doar L-ar găsi, deși nu e departe de fiecare din noi, căci în El trăim, ne mișcam și suntem (În El avem Viața, Mișcarea și Ființa - Faptele Apostolilor 17:27-28).

„Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, lacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele: Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău. De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta.

Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine, Eu voi aduce înapoi neamul tău de la răsărit și te voi strânge de la apus”. (Isaia 43:1-5)

În atelierul de pictură

O doamnă a vrut să cumpere un tablou și a apelat la un atelier de pictură.

Doamna a considerat că prețul este prea mare așa că l-a abordat pe pictorul cu pricina:

„Vreau să cumpăr un tablou de la dumneavoastră dar cred că prețul este prea mare!” Pictorul a fost surprins, dar a răspuns:

„Bine, cât de mult credeți că ar trebui să coste?” Doamna a i-a dat un preț și a adăugat:

„Cred că ar trebui să fie valabil acest preț pentru că pensula te costă atât, și culorile atât, chiar am inclus în preț și pânza”.

Prețul final al doamnei era mult mai mic decât costul inițial cerut de către pictor, însă acesta a spus:

*„Ok, într-o săptămână voi trimite **opera** acasă”.*

Clienta, foarte mulțumită de ea însăși nu a putut rezista tentației și a spus tuturor prietenilor ei ce afacere fabuloasă a negociat, cât de inteligentă este ea și că într-o săptămână, ea va avea tabloul dorit. O săptămână mai târziu, coletul ajunge într-o cutie frumos decorată. Deschide și în interior găsește o pensula, câteva culori... chiar și pânza. Furioasă, doamna, contactează pictorul și îl întreabă:

„Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Am discutat despre un tablou și tu mi-ai trimis o cutie plină de culori, o pensulă și o pânză?” Pictorul a răspuns liniștit:

„Dragă doamnă, ați primit exact ceea ce ați plătit, în cazul în care credeți că ceva lipsește, trebuie să plătiți și pentru asta...”

MORALA - Dumnezeu ne-a oferit totul: pe Fiul Său, iertarea, dragostea, viața veșnică. Dar noi dorim fragmente, așa cum vrem noi și ceea ce credem că este mai important...

Autor necunoscut

